

ת"פ 5060/10/14 - מדינת ישראל נגד הגוס טספאי

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 5060-10-14 מדינת ישראל נ' טספאי(עציר)

תיק חיצוני:

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד

נגד

הנאשם

הגוס טספאי (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד כאמל אלזיאדנה

הכרעת דין

מבוא

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה חמורה בהתאם להוראת סעיף 333 לחוק העונשין.

על פי המתואר בעובדות כתב האישום, ביום 24.09.14 סמוך לפני השעה 17:27, ברחוב הפלמ"ח בעיר העתיקה בבאר שבע, תקף הנאשם שלא כדין את ש ב (להלן: "המתלונן") בכך שחבט בו במכת אגרוף על ראשו וכשהמתלונן נפל ארצה, חבט בו הנאשם מספר מכות אגרוף בראשו וגרם לו לחבלות המתבטאות בשברים מרוסקים של עצם האף, שבר במחיצת האף, שבר עם תזוזת פרגמנטים בקיר המדיאלי של מערת הלסת משמאל, שבר ברצפת הארובה משמאל ובספטום, נפיחות באף ובפנים ובשל כך איבד המתלונן הכרתו, פונה לבית חולים סורוקה כשהוא מורדם ומונשם ואושפז למשך חמישה ימים.

גדר המחלוקת:

בא כוח הנאשם במענה לכתב האישום לא מכחיש כי הנאשם תקף את המתלונן אולם לדבריו עשה כן בגדרי הגנה עצמית, שכן בטרם פעל כן, המתלונן הוא זה שחנק את הנאשם, הצמידו לעמוד חשמל. הנאשם כופר בכך שהחבלות נגרמו מהתקיפה עצמה ולדבריו, לא ניתן לשלול שהחבלות נגרמו מהנפילה עצמה ולא ממעשיו של הנאשם. המתלונן הינו אדם בריון בעל מבנה גוף גדול וצעיר בגיל, אין לנאשם טענת זוטא או טענת אליבי.

טיעוני הצדדים

בא כוח הנאשם בסיכומיו הפנה לכך שבטרם התרחש המתואר בכתב האישום, התפתח עימות בין הנאשם לבין המתלונן בפאב המצוי בסמיכות למקום. אליבא דידו, אין מחלוקת שהמתלונן יצא ראשון מן הפאב ורק לאחר כחצי שעה יצא הנאשם לכיוון ביתו. הנאשם והמתלונן גרים בסמיכות אחד לשני. המתלונן ארב לנאשם על רקע כעסו בגין אותו עימות

בפאב, (שכן אליבא דידו אין אפשרות אחרת להסביר מדוע המתלון נפגש בנאשם הגם שיצא כחצי שעה לפניו מהפאב). במהלך אותו עימות המתלון חנק את הנאשם והצמידו לעמוד חשמל. הנאשם פעל מתוך הגנה עצמית ורק לאחר שדחף אותו והכה אותו באפו, הצליח להגן על עצמו מפגיעה חמורה יותר מצדו של המתלון. במצב דברים שכזה, יש לנאשם פטור מאחריות פלילית בהתאם להוראת סעיף 34 לחוק העונשין. חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא בהתנהגותו של הנאשם לאחר האירוע שעה שהוא זה שהלך למשטרה מתוך חששו שהמתלון יפגע בו. אלמלא הנאשם היה פועל כן, לא הייתה כל דרך לקשור אותו לביצוע המעשים. בצד כל אלה הצביע על חקירה רשלנית בגדרה נמנעה המשטרה מלחקור עדים שהיו נוכחים בפאב ויכלו לשפוך אור על התנהלותו של המתלון. עוד הפנה לכך שלא נמצא דיסק שאמור לתעד את גביית הודעתו של הנאשם במשטרה הגם שעל פי הנטען הדבר בוצע. דבריו של הנאשם בתחנת המשטרה שהוקלטו באמצעות מכשיר הטלפון נמסרו מבלי שהנאשם הוזרר ולמצער בלי שאזהרה זו מצאה ביטוי בסרטון שהובא לבית המשפט, אשר הינו סרטון חלקי.

בא כוח המאשימה בסיכומיה בכתב עותרת מבית משפט לדחות את גרסתו של הנאשם ולפיה המתלון ארב לו ותקף אותו ביציאתו מהפאב. לדבריה יש לנאשם מניע לתקוף המתלון וזאת לאחר שהתגלע ביניהם עימות במהלכו על פי טענת הנאשם המתלון השפיל אותו. אשר למחדלי החקירה, הפנתה לכך שבניגוד לנטען הגיע כוח משטרה לפאב אולם זה לא זכה לשיתוף פעולה מבעלת המקום. בנוסף, אליבא הנאשם והמתלון לא היו עדים לתקיפה כך שממילא לא ברור האם היה מקום לאתר עדים פוטנציאליים. אשר להיעדרו של הדיסק המתעד את חקירת הנאשם זו סבורה כי גם אם הדבר דיסק זה אבד בשגגה, אין בכך כדי לפגוע במשקל שיש לתת להודעת הנאשם שכן, גובה האמרה העיד על נסיבות גבייתו. זו נעשתה בנוכחות מתורגמן שהעיד אף הוא בבית המשפט כאשר דבריו של הנאשם בעדות עולים בקנה אחד עם אלו שמסר עובר לגבייתו לקצין משהור שתועדו במכשיר הפלאפון שלו.

ב"כ המאשימה סבורה כי אין לקבל את גרסתו המאוחרת של הנאשם ולפיה לא תקף כלל את המתלון אלא דחף אותו בלבד. גרסתו הראשונה של הנאשם ולפיה תקף הנאשם באגרופים היא זו המסתברת והעולה בקנה אחד עם התעודה הרפואית ויתרת הממצאים בתיק. יתרה מכך, לטענת המאשימה, אפילו יקבל בית המשפט את טענת הנאשם כי הוא זה שהותקף על ידי הנאשם הרי שהתנהגותו לאחר מכן אין בה כדי לקיים את יסודות ההגנה העצמית.

פרשת התביעה

בטרם בית משפט יידרש לפרשת התביעה, יש להקדים ולציין כי על פי המענה הראשוני ודיון לפי סעיף 144 מיום 05.01.15, התבקשה העדות של המתלון בלבד כאשר ביחס לכל עדי התביעה הוסכם שהחומר בעניינם יוגש בהסכמה לרבות אמרותיו של הנאשם במשטרה. כך גם נטען שאין טענת זוטא או טענת אליבי.

במהלך שמיעת עדותו של המתלון וכן עדותו של הנאשם בדיון שנערך ביום 15.01.15, עלו טענות שונות הנוגעות לאופן חקירתו של הנאשם, הן ביחס לדברים שנטען שלא מסרם והן ביחס לפגמים שנפלו באופן החקירה (בכלל זאת היעדר אזהרה, היעלמותה של קלטת הווידאו אודיו, חקירה ללא חולצה וכיוב'). לאור האמור, ונוכח כך שבדיון ההוכחות הראשון בית משפט התקשה ממילא להבין את התשובות שניתנו מאת הנאשם הוריתי על הפסקת הדיון והחלפתו של

המתורגמן. כך גם מצאתי לנכון חרף המענה הראשוני לאפשר הבאתם של העדים הנוגעים לחקירתו של הנאשם ולא להסתפק בהסכמה הראשונית שניתנה מאת בא כוחו.

גרסת המתלונן

הודעתו של המתלונן במשטרה הוגשה בהסכמה כעדות ראשית ובכפוף לחקירתו הנגדית. מהודעה זו במשטרה שהוגשה וסומנה ת/16, עולה כי המתלונן מאשר שהיה לו עימות בפאב המצוי בעיר העתיקה ובו התקוטט עם אחרים. זה מאשר שהיה שיכור ושתה ויסקי בכמות גדולה. המתלונן לא יכול לזהות את מי שהכה אותו אם כי זה נוקט בלשון רבים. המתלונן מכחיש שתקף את הנאשם בפאב כך גם מכחיש את גרסתו של הנאשם לפיה חיכה לו מחוץ לפאב, וחנק אותו:

"אני לא יודע מי הכה אותי, אתיופים, או ישראלים, או אריתראים, בהתחלה התקוטטנו עם אריתראים והם רדפו אחרי. אני לא יודע היינו בבית משתה. אני לא זוכר להגיד לך אם רבנו. החלפנו קללות והלכתי אני לבית שלי. הייתי בדרך, באו פתאום בלי שאני אזהה אותם והרביצו לי.

אני חושב שהם רבו איתי אלה שהיו בפאב. אחרי שהם הלמו אותי ואני לא יודע איפה אני נמצא, איבדתי את ההכרה." (ת/16, שורות 4 עד 8). המתלונן מאשר כי מכיר את הנאשם וגם את ביתו (שורות 13 עד 15). בהמשך מפרט כי הנאשם בהיותם בפאב זרק לעברו בקבוק והחטיא ולאחר מכן עזב את המקום. (שורות 18 עד 20). זה מציין את מיקומו של הפאב וכן יודע לומר כי הבעלים שלו הינו אדם בשם "רחוואה".

בחקירתו הנגדית תיאר את שאירע בפאב: **" תחילת הריב הייתה שאני הלכתי לשירותים. חזרתי הנאשם אמר לי לשלם על החשבון. ואמר שאנו מכירים ואמרתי לו למה אני אשלם לך ואז התחלנו לקלל אחד את השני וכשרבנו ואנשים שהיו בפנים ראו שאנו רבים אמרו לי ללכת הביתה. הלכתי לבד. לא יודע מי שהרביץ לי. הרביצו לי מאחור..."**

זה ציין כי ביחס לתקיפה עצמה וזהות התוקף כי: **".. אני לא זוכר מי הרביץ לי בכלל. הרביצו לי אבל אני לא זוכר מי."** ובדומה: **" בדרך לבית הרביצו לי מאחורה אני לא ידעתי מי זה. הלכתי לבית החולים והייתי 4 ימים מאושפז. שאלו אותי מי הרביץ לך ואמרתי שאני זוכר כי זה היה מאחורי..."** וכן: **" אני לא זוכר מי הרביץ לי בכלל. אני אומר שנפלתי. אני אומר שזה מאחורה. אני אומר שנפלתי לא זוכר."**

ובהמשך: **"..אני לא זוכר יכול להיות שהיו עוד אנשים היו אבל אני לא זוכר. ששאלת בית המשפט אתה זוכר אם היה אדם אחד או כמה אנשים? ת': איך ראיתי אותם? הם היו מאחורי."**

כשנשאל מדוע לא זוכר מי תקף אותו והאם הדבר קשור להיותו שיכור ענה כי: **"..זה היה מאחורה. לא יודע מי הרביץ לי אם הוא או משהו אחר. אבל זה היה מאחורה" ש.** אתה זוכר איך נפלת, על הראש או על הפנים?
אני לא זוכר. אני נפלתי. לא יודע. אני נפלתי.

לשאלה מדוע עזב את הפאב ענה כי: "ראיתי שזה מריבות ושזה לא טוב לי אני הלכתי לישון בבית. היו אנשים שמעו את הדיבורים שלנו רבים אמרו לנו תלכו הבית. אני הלכתי הביתה".

תעודה רפואית :

תעודה רפואית שהוגשה לבית המשפט עולה כי למתלונן נגרמו חבלות פנים. בכלל זאת: "מבנה גרמי הודגמו שברים מרוסקים של עצם האף. שבר במחיצת האף... שבר עם תזוזת פרגמנטיים בקיר המדיאלי של מערכת הלסת משמאל... שבר ברצפת הארובה משמאל ובספטום".

עד תביעה מס' 3, ג'קי בן ברוך: כפי שפורט לעיל, בתחילה ויתר ב"כ הנאשם על העדתו של זה, אולם לאחר שבמהלך שמיעת הראיות הועלו טענות מצדו של הנאשם ביחס לאופן גביית ההודעה על ידי עד זה תוך שהדברים מכוונים לאי דיוקים והוספות לדברים שמסר הנאשם (להם הוא התכחש בעדותו בבית המשפט), אפשרתי למאשימה לזמנו וזאת על מנת שנסיבות גביית ההודעה יחקרו על ידי ההגנה והתביעה.

בעדותו בבית המשפט, זה ציין כי ערך את החקירה של הנאשם וזאת באמצעות מתורגמן. זה ציין כי אין לו כל היכרות קודמת עם הנאשם או סכסוך, כך גם ביטל מכל וכל הטענה ולפיה זה הוסיף בחקירה הכתובה דברים שלא נאמרו על ידי הנאשם. הלה אישר כי החקירה תועדה על ידי מערכת ענבל, אך לא ידע להסביר לאן הדיסק נעלם, כך גם ציין שלא זוכר האם בפועל הקריא לנאשם את הודעתו, כפי שהדבר מצוין בגוף החקירה. לדבריו, מדובר בפורמט שיוצא בכל חקירה.

עד תביעה משהור מזריב: הלה שימש כקצין תורן במועד הרלוונטי. לדבריו, בעת הגעת הנאשם לחדר המעוכבים, ולאחר שהתקבל אירוע חריג על אדם ללא הכרה בבית חולים, סבר כי נכון יהיה לתעד את הודעתו הראשונה, ועל כן, הסריט את הנאשם באמצעות הטלפון שלו, סרטון וידיאו אודיו. לדבריו, הנאשם היה נסער ונרגש, וידע שעשה מעשה. התקשרות בינו לבין הנאשם נעשתה בשפה הערבית, שזוהי שפת אמו. הנאשם הבין אותו.

ההקלטה נעשתה לאחר שהזהיר אותו ובהמשך הוציא אותו מחדר המעוכבים, וזאת נוכח כך שלדבריו היה הרבה רעש בחדר זה. העד אף ציין כי באופן פיזי הגיע לבית הקפה, שבו על פי הנטען היה תחילתו של האירוע, אולם הייתה אישה במקום שאמרה שאצלה לא קרה דבר.

עד התביעה 7 גאי אסטון: המדובר בסייר שהגיע ראשון לזירה וכן השוטר שלמעשה פגש את הנאשם בהגיעו לתחנה. עד זה מתאר כי הגיע לתחנה בעזרת השומר אך זה לא דיבר עברית. היו לו כתמי דם על היד וזה סיפר שנתן לאיזה בחור אגרוף ויש בחור ששוכב על הרצפה. כשהגיע לשטח הבחין במתלונן שכוב על הרצפה מלא בדם בכל הגוף גם באזור הבטן וגם באזור האף. הלה תיקשר עם הנאשם תוך הסתייעות במאבטח שהיה בכניסה לתחנה שדובר השפה האתיופית. עוד הוסיף כי לא ידע מה מטרת הגעתו וכי רשם שהנאשם היה שיכור כפי הנראה בשל כך שהריח מפיו אלכוהול.

עד תביעה בני גרמאי: המדובר במי ששימש כמתורגמן בעת גביית הודעתו של הנאשם. לדבריו שימש כצינור בלבד ותירגם באופן ישיר את הדברים מילה במילה. הלה דובר אמהרית וטיגרית. אין לו כל היכרות מוקדמת עם הנאשם. זה זיהה את חתימתו על גבי ההודעה אם כי לא זכר באופן קונקרטי את חקירתו של הנאשם.

פרשת ההגנה:

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לבדו. נוכח כך שהמקור הכמעט יחיד לאופן השתלשלות התקיפה הנטענת בכתב האישום הינה מפיו של הנאשם, אלו תפורטנה גרסאותיו השונות באופן כרונולוגי כפי שהדבר מוצא ביטוי בחומר החקירה ובעדותו בבית המשפט.

האדם הראשון אשר פוגש בנאשם בכניסה לתחנת המשטרה הינו הסייר גיא אסטון. הדו"ח פעולה שזה ערך לא הוגש בבית משפט אולם מעדותו במשטרה עולה כי היו לנאשם כתמי דם על היד. הנאשם: " **סיפר שהוא נתן לאיזה בחור אגרוף, ויש בחור ששוכב על הרצפה.** "

השוטר השני אשר גובה אמרת הנאשם הינו קצין המשטרה משהור מזריב וזאת באמצעות מכשיר הטלפון שלו. תיעוד וידאו אודיו הוגש לבית המשפט יחד עם תמליל שהוגש ת/17:

"טספאי (גבר 2): קרה האריתראי שאיתי, זה אריתראי.

משהור מזריב (גבר 1): איך?

טספאי: זה שרב איתי כלומר.

משהור: כן, עם מי רבת?

טספאי: השם שלו ש.

...

טספאי: כן, ש אבל אנחנו שותים ביחד, ביחד שותים כל החבורה, אח"כ, כסא, כסא קטן (ל"ב) חמישה כסאות על הראש שלי.

משהור: על הראש שלך, איפה? לא רואה כלום על הראש שלך.

טספאי: לא, גם כאן.

משהור: כן כן כן.

טספאי: וגם כאן, בירה, אוהבים בירה.

...

משהור: טוב, אתה במה הרבצת לו?

טספאי: כן, אח"כ אנחנו יצאנו, אני יצאתי מהבית שלי, הולך מהבית שלי

...

טספאי: השיג אותי מאחור

משהור: כן, השיג מאחוריך.

טספאי: אני אמרתי לו, עזוב, אני לא (ל"ב) בעיות, אחי תעזוב, אמרתי לו ככה.

משהור: כן.

טספאי: לא. היום אני אשחט אותך, היום אני ארביץ לך אמר הוא.

...

טספאי: בסדר, אמרתי, עצרתי אותו ככה, תפס אותי כאן עם עמוד החשמל, החשמל, עם עמוד החשמל תפס אותי.

משהור: כן.

טספאי: אני אמרתי לו ככה, תעזוב תעזוב, סירב, אח"כ אני הכתי אותו אליסע (במקור), אני הכיתי אותו אליסע (במקור).

משהור: אה, הכית אותו באף שלו?

טספאי: כן, הכיתי אותו באף שלו, אח"כ דחפתי אותו, נפל.

משהור: הוא על מה נפל?

טספאי: נפל על הרחוב.

משהור: על הרחוב?

טספאי: כן.

משהור: והראש שלו איפה בא?

טספאי: הראש שלו, הראש ככה.

משהור: ככה?

טספאי: כן. אני דחפתי אותו ככה, נפל אח"כ שלוש פעמים הכיתי אותו.

משהור: שלוש פעמים הכית אותו?

טספאי: כן.

משהור: כן, ועזבת אותו?

טספאי: פעם ראשונה עמד, שתיים.

משהור: על הרצפה?

טספאי: שלוש.

משהור: וניסית לעזור לו אח"כ?

...

משהור: ראית אותו זז?

טספאי: לא זז, (ל"ב) הוא ... באתי למשטרה.

משהור: אה, לא זז, לא ניסית לעזור לו?

טספאי: לא זז, לא ... עזבתי אותו.

משהור: לא ניסית לעזור לו? לא התקשרת לאמבולנס?

טספאי: אני באתי למשטרה, אמבולנס אסף אותי, באתי לכאן, לא אתה תעזוב, תעמוד פה.

משהור: חכה רגע, מה הדם הזה על הבגדים שלך פה?

טספאי: זה שלוו, שלוו. אני פה פה הכה אותי, ככה, הבגדים אתה רואה אותם ככה, אבל הדם הזה שלוו.

אמרתו הבאה של הנאשם נמסרה במסגרת הודעתו מיום 24.09.2014 שעה 21:19 בסיוע מתורגם של חברת אולטקס, תרגום של בנימין גרמיי. בהודעה זו מוסר הנאשם תחילה על האירוע שאירע שבוע לפני המתואר בכתב האישום שבו הסתכסך עם המתלונן, (ת/4, עמ' 2 שו' 7-11). בהמשכם של דברים מספר על השתלשלות אירועים ביום האירוע כאשר בתחילה מתאר מריבה של עימות שהתגלע בינו לבין המתלונן: "אני בדיוק נכנסתי, ישבתי לאיזה צד בפניה, קצת יותר פנימה, בבית קפה הזה... ואז הבן אדם שישיי וירק הרבה לתוך הידיים שלוו, עשה כאילו הוא הולך להקיא... ושפך לי על הראש ומרח לי את כל הראש. אח"כ אנשים תפסו אותו ובן אדם בשם ברהנא ביקש ממנו לצאת החוצה והרבה אנשים היו והוציאו אותו" (עמ' 2 שו' 11-15).

אשר למתואר בכתב האישום, זה מציין כי: "אחרי עשר דקות אני יצאתי לבית שלי, אני לא ראיתי אותו, הוא עקב אחריי והסתתר בעמוד של הטלפון ואז עם הטלפון חנק אותי, אני אמרתי לו תעזוב אותי, מה אתה רוצה ממני,

הוא קטן ממני, התייחסתי אליו, אני מרוב שחנק אותי אני נתתי לו מכה עם הידיים על הראש, הוא שחרר אותי, דחפתי אותו והוא נפל על הרצפה, אני מהתחלה אמרתי לכם שישחרר אותי, נתתי לו בראש, בידיים, אחרי שנתתי לו בראש שחרר אותי ודחפתי אותו ונפל על הרצפה ואז המשכתי לתת לו מכה בבוקס פעמיים ואז מיד באתי למשטרה להגיד".

כשהתבקש לפרט הכיצד הותקף וכיצד השתחרר מהמתלונן, ענה כי: "תוך כדי שאני הולך לבית הוא הסתתר בצד עמוד חשמל ואז שאני עובר שם, הוא תפס אותי בגרון עם החשמל וחנק אותי ... הוא הסתתר שם בעמוד חשמל, ממש נצמד לעמוד חשמל ואז אני עובר ליד עמוד חשמל והוא משך אותי בידיים ותפס אותי בגרון עם הבגדים שלי בגרון ואז אני נתתי לו מכה בראש, בידיים שלי... ש: האם הוא חנק אותך עם חוט חשמל או טלפון? ת: רק בידיים שלו ... חנק אותי עם הבגדים פה בגרון ואז היה קשה לי לנשום ואז שלחתי את הידיים שלי ונתתי לו מכה על הראש ואז שחרר אותי ואז אח"כ המשכתי ודחפתי אותו עם הידיים בחזה ואז נפל על הרצפה" (שו' 41-51).

הנאשם מוסיף ומפרט כי לאחר שהמתלונן נפל על הרצפה המשיך להכותו:

ש: אחרי שנפל על הרצפה, האם הוא היה בהכרה, האם ראית אותו אז?

ת: היה בסדר.

ש: ואז אחרי שנפל מה קרה?

ת: ואז עוד פעמיים הרבצתי לו בבוקס ואז ברחתי משם.

ש: אחרי שנפל על הרצפה האם עשה לך משהו או תקף אותך?

ת: בלי שעשה לי משהו, אני המשכתי להרביץ לו פעמיים בבוקס ימין, הייתי עצבני ואז המשכתי להרביץ לו פעמיים בבוקס.

ש: המשכתי להרביץ לו בבוקס, איפה תקפת אותו?

ת: באף, בין העין לאף.

...

ש: אני אומר לך שאתה אמרת לקצין המשטרה שאתה תקפת את ש שלוש פעמים על הרצפה באגרופים, למה אמרת פעמיים?

ת: הכוונה שזה אמרתי שלוש פעמים, זה פעם אחת ידיים כאפה על הראש בעמידה ופעמיים בבוקס על הרצפה.

ש: אני אומר לך שאמרת לקצין המשטרה שהדם על הבגדים שלך זה שלו, של ש, כלומר שראית שהוא נפצע וידעת שירד לו דם והדם שלו על הבגדים שלך, איך אתה מסביר את זה?

ת: נכון. בידיים שלי היה סימן של דם ואז שאלו במשטרה של מי הדם הזה באצבעות. כן, נכון גל בגדים שלי היה דם ואני אמרתי שזה הדם של ש. כן אני חודה בזה, נכון זה דם של ש.

ש: מדוע אחרי שחנק אותך כדברים ואחרי ששחרר אותך שנתת לו כאפה על הראש, לא באת ישר למשטרה אלא דחפת אותו והמשכת להכות אותו באגרופים על הרצפה מבלי שעשה לך דבר נוסף או המשיך להכות אותך?

ת: אתה צודק. מרוב פחד הייתי צריך לבוא למשטרה אחרי שנתתי לו כאפה ואחרי ששחרר אותי. זה שהמשכתי להרביץ לו זה מרוב פחד. (ש' 66-77).

הנאשם עומת עם התוצאות הקשות של תקיפתו וציין כי ייתכן והחבלות נגרמו כתוצאה מהנפילה על הרצפה (ש' 81). הנאשם חוזר על כך שתקף את המתלונן אולם לדבריו פעל על מנת להציל את עצמו (ש' 84, ש' 87). בהמשכה של אותה הודעה הנאשם מציין כי המתלונן חייב לו אלף ₪ (ש' 20). ההיכרות שלו עם המתלונן הינה לפני כחמישה חודשים והם שכנים (ש' 23-24). הנאשם נשאל האם היה שיכור ושולל זאת ומציין כי לא היה שיכור ורק התחיל לשתות ולעשן נרגילה. בתוך הפאב, כאשר לדבריו ש ירק עליו, זרק עליו ספה ושפך עליו דברים על הראש ואנשים הפרידו ביניהם והוא הלך לביתו.

כל אמרתיו של הנאשם מיום האירוע (בפני השוטר אסטון, השוטר משהור מזריב והודעתו המשטרית) יכנו להלן: "אמרות ראשונות".

דו"ח הובלה והצבעה :

כשישה ימים לאחר האירוע ביום 30.9.14 יצא צוות חקירה יחד עם הנאשם אל מקום התרחשות האירוע המתואר בכתב האישום. דו"ח הובלה והצבעה תועד בוידאו-אודיו. במהלך השחזור, הנאשם חוזר על כל השתלשלות האירועים עד ליציאה מהפאב אולם גרסתו משתנה שכן לדבריו לאחר שהמתלונן תפס בבגדיו וניסה לחנוק אותו זה רק דחף אותו מעליו וכלל לא נקט באלימות הכוללת אגרופים לעברו של המתלונן בין אם בעמידה ובין אם בשכיבה. כך מצאו הדברים את ביטויים בדו"ח שערך מאיר סידא :

".. החשוד מסר כי הקרבן ששי הלך אחריו ואז תפס בחולצה והוא התנגד לו ואז הקרבן נפל. החשוד אמר שהוא עזב אותו ורץ למשטרה. שאלתי את החשוד האם הוא נתן אגרופים. הנ"ל שלל ואמר לא נתתי אגרופים. הקראתי לו מתוך החקירה שהוא מודה בפני החוקר, הנ"ל לא יודע, הייתי שיכור...שאלתי את החשוד האם הוא זוכר כיצד נפל הקרבן. הנ"ל מסר כי נפל על הגב. שאלתי את החשוד האם הוא זוכר כיצד נפל הקרבן, הנ"ל מסר כי נפל על הגב. שאלתי האם הוא יודע או ראה דם על פניו של החשוד, מסר שכן, ראיתי דם על הפנים, ואף אמרתי לו, כיצד הוא נפגע בפנים אם הוא נפל על הגב, אמר שלא יודע"

גרסתו זו של הנאשם התייצבה גם במהלך עדותו בבית המשפט :

"...באותו זמן כשאני הלכתי הביתה היה עמוד חשמל וחנק אותי. אמרתי לו שיעזוב אותי. הוא קילל אותי. עכשיו חנק אותי ונתן לי מכה בראש. נגיחה. אח"כ אני בכוח נפרדתי ממנו והלכתי למשטרה. המתלונן רצה לתת לי נגיחה והוא נתן לעמוד ונפצע. ש. איך המתלונן נפגע?ת. לא יודע. נפגע לא נפגע..."

וכך מצאו הדברים את ביטויים בהמשך חקירתו הנגדית:

" מה שאני זוכר, נכון שהוא בא וחנק אותי ואני הזזתי אותו.

ש. לאן סאסיי נפל, על הגב או על הבטן?

ת. אמרו שהוא נפל אחורה. אני לא שמתי לב שהוא נפל.

ש. אני אומרת לך שבמשטרה גם אמרת שאחרי שהוא נפל אתה המשכת לתת לו שלושה אגרופים בפנים?

ת. לא זוכר. אני לא זוכר שנתתי לו אגרופים, אני לא הרבצתי.

ש. אתה זוכר מה היה באירוע?

ת. אני לא זוכר הכל.

ש. אם מתלונן נפל על הגב, איך נגרמו לו חבלות בפנים?

ת. אין לי כוח להרביץ לו, הוא בעצמו נתן לי מכות עם הראש שלו.

ש. אם הוא נתן לך מכות עם הראש שלו, איך לא נגרמו לך חבלות?

ת. הכל דם, הייתי כל הפנים מדמם.

ש. הדם היה של סאסיי ולא שלך?

ת. הדם יצא מהאף שלי וכל החולצה שלי היתה עם דם.

ש. אני אומרת לך שהשוטרים בשטח לא ראו חבלות עלייך, אמרת שהדם שייך לסאסיי?

ת. לא זוכר. אני יודע שיצא לי דם מהאף, כל החולצה שלי התלכלכה מדם, היתה לי חולצה לבנה.

ש. איך השוטרים לא ראו חבלה עלייך?

ת. אני הראיתי להם, אם הם לא אמרו אני לא יודע

- ש. מקריאה לך מהודעתך שו' 71-72, "נכון בידיים שלי היה סימן של דם..." במשטרה אמרת שהדם הוא של סאסי.
- ת. זה הדם שלי.
- ש. נכון שכשאתה ברכת סאסי היה מחוסר הכרה?
- ת. הוא היה בהכרה מלאה וידע מה עשה.
- ש. באיזה מצב סאסי היה מחוץ לבר?
- ת. הוא היה יודע איך אני חוזר לבית וחיתה לי בפינה.
- ש. ראית באיזה מצב סאסי היה?
- ת. אני לא זוכר באיזה מצב הוא היה, אני לא שמתי לב, הלכתי למשטרה.
- ש. אמרת לשוטר שהוא מחוסר הכרה?
- ת. היו כמה אסירים בדואים שאמרו לו "למה צילמו אותך ערום והיית בלי בגדים".

דין והכרעה:

הפן העובדתי: אופן התרחשות האירועים כפי שניתן ללמוד מהראיות

אין מחלוקת כי בתיק זה עובר לאירוע המתואר בכתב האישום, התגלע עימות בין הנאשם לבין המתלונן במהלך שהותם בפאב בו ישבו ושתו. (אם כי כל צד מתאר באופן שונה את אותו עימות מוקדם ומציג האחר כתוקפן). בין כך ובין כך, אין מחלוקת כי בשלב מסוים המתלונן הוא זה שיוצא ראשון מן הפאב.

עובדה נוספת שאינה שנויה במחלוקת נוגעת לכך שהמתלונן אינו מזהה את הנאשם כמי שתקף אותו שכן לדבריו, במהלך יציאתו מהפאב, הרגיש מכה מאחור ואיבד את הכרתו. המתלונן שב וחזר על כך מספר רב של פעמים הן בהודעתו והן בחקירתו הנגדית.

במחלוקת הנוגעת לאירועים שקדמו מרגע יציאתו של המתלונן מהפאב ועד לתקיפתו כולל התקיפה עצמה מצאתי קושי לבסס ממצאים עובדתיים בהסתמך על גרסתו של המתלונן. מדובר במתלונן ששב וחזר פעמים רבות כי היה שיכור וכי שתה ויסקי בכמות רבה. המתלונן מדבר בהודעתו על כך שהותקף בלשון רבים ולעיתים בלשון יחיד. המתלונן מוסר בהודעתו כי לא ידע לאחר שהלמו בו היכן הוא נמצא ואיבד את הכרתו. השעה בה הוא נוקב כשעה בה יצא מן הפאב (22:00) אינה מתיישבת עם חומר הראיות בתיק שכן האירוע התרחש אחר הצהריים. גרסתו באופן כללי ביחס להשתלשלות האירועים למן צאתו מן הפאב ועד אובדן ההכרה דלת פרטים. גרסתו אינה נותנת מענה לשאלה הכיצד פגש בנאשם הגם שיצא מן הפאב כחצי שעה לפניו.

לכאורה יש טעם בדברי ב"כ המאשימה המבקשת מבית משפט לרכוש אמון לדבריו של המתלון וזאת בהינתן כך שלא בקש בכל דרך שהיא להפליל את הנאשם הגם שבנקל יכול היה לציין כמי שתקף אותו (בפרט לאחר שנוכח לגלות כי הנאשם קושר עצמו לתקיפתו).

ביחס לכך, סבורני כי ישנו קושי מובנה בגישה זו של המאשימה שכן מעבר לאותן תהיות בגרסת המתלון כפי שפורטו לעיל, קבלת דברי המתלון כבסיס עובדתי להוכחת כתב האישום אין בה די לבסס את הרשעתו של הנאשם כמי שתקף את המתלון. ודוק, גרסת המתלון ממילא אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם גרסת הנאשם. לשון אחר, בתיק זה ישנו קושי לעשות תצריף ראייתי המורכב מעדות המתלון ודברי הנאשם.

למעשה, המקור העיקרי אם לא היחיד הנוגע לאופן תקיפתו של המתלון מגיע מן הנאשם. בכך אין די שכן גם גרסה זו עברה התפתחות שכן בכל אמרותיו של הנאשם עד לשחזור שנערך ביום 30.09.14 זה ציין במפורש כי במהלך ניסיונותיו להתגונן מפני הנאשם תקף אותו מספר פעמים באגרופים לפניו ואלו מהשחזור וכלה בעדותו בבית משפט ציין כי רק דחף את המתלון ולא תקף אותו.

לצורך הכרעת הדין בעניינו של הנאשם מצאתי לבכר את אמרותיו הראשונות של הנאשם כפי שאלו נקלטו הן ע"י השוטר אסטון, הקצין מזהריב משהור, והודעתו המפורטת מיום האירוע. המדובר באמרות ראשונות שנמסרו באופן ספונטני ע"י הנאשם מיד לאחר הגעתו לתחנת המשטרה. המדובר ברצף של אמרות בהן הנאשם לא זו בלבד שמציין כי תקף המתלון באגרופים אלא אף מדגים את אופן התקיפה מספר פעמים (כפי ניתן לראות בסרטון בו תועד). אמרות אלו מתיישבות אחת עם רעותה, עקביות כאשר הודעתו של הנאשם במשטרה ובה נמסרו פרטים רבים נמסרה גם לאחר שנועץ עם עורך דינו. גרסאותיו הראשונות של הנאשם מתיישבות גם עם מיקום החבלות בחלקו הקדמי של פני המתלון דבר שאין לומר על גרסתו המאוחרת. לו אכן רק דחף דחיפה אחת את המתלון שנפל על ראשו לאחור מצופה היה למצוא את עיקר החבלות בחלק האחורי של ראש המתלון ולא היא.

לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט נוקט הנאשם בגרסה מיתממת, עמומה ומעורפלת, אשר לא אחת סתרה את גרסתו במשטרה. בעניין זה אפנה לכך שבשתי העדויות בית המשפט ציין הנאשם כי כלל לא זוכר שנחקר בתחנת המשטרה (ראו פרוטוקול דיון מיום 15.1.15, עמ' 16, שורה 29 וכן פרוטוקול דיון מיום 21.1.15, עמ' 19, שורות 12-15). גם ביחס לתקיפה שבה תקף את המתלון על מנת להשתחרר מלפיתת המתלון ענה שהוא לא זוכר וכך גם ביחס לאגרופים שנתן לאחר נפילת המתלון. כמו כן, הנאשם הוסיף פרטים אשר הועלו לראשונה רק בעדות בבית המשפט. כך מסר הנאשם כי לאחר שחנק אותו המתלון הלה ניסה לנגוח בו אולם ראשו פגע בעמוד ממנו נפצע. עוד ציין כי הגיע למשטרה שכולו חבול וראשו מלא דם כתוצאה מכך שהמתלון תקף אותו דבר שאין לו כל זכר בתיעוד היוזאלי שנעשה על ידי הקצין משהור מזריב באמצעות מכשיר הפלאפון.

בעת ביצוע השחזור ביום 30.9.14 שעה שעומת הנאשם עם דבריו מיום האירוע לפיהם תקף את המתלון באגרופים, טען הנאשם כי היה שיכור ואינו זוכר שמסר הדברים. טענה זו, אין בידי לקבל. גם אם הנאשם שתה משקאות אלכוהוליים, הרי שתשובותיו במהלך החקירה היו ענייניות, ממוקדות, מפורטות ומלמדות על מי שידע היטב מה הוא נשאל ומה הוא עונה. יתרה מכך, גם ביחס לסוגייה זו התיעוד של הנאשם על ידי משהור מזריב נותן מתיישב באופן

מובהק עם מסקנה זו שכן גם אם הנאשם אכן מתועד שוא נרגש ונסער, אין ללמוד מהתנהגותו המתועדת כי היה שיכור או שמסר דברים ללא מודעות והבנה.

לא למיותר לציין כי נדמה שגם ב"כ הנאשם זנח את גרסתו המאוחרת של הנאשם לפיה רק דחף את המתלונן ומיקד את סיכומיו ביחס לטענת ההגנה העצמית וזאת על אותו בסיס עובדתי כפי שזה נלמד מאמרותיו הראשונות של הנאשם.

משקלה הודעת הנאשם:

בהמשך לאמור לעיל, ולאחר שמצאתי לבכר את אמרותיו הראשונות של הנאשם במשטרה, לא יהיה זה מיותר להוסיף כי בית משפט מוצא לתת להודעה זו את מלוא המשקל. כהערה מקדימה יצוין כי לא נטען במהלך כל ניהול התיק ביחס לפסלותה של ההודעה במסגרת משפט זוטא ולמעשה זו הוגשה תחילה בהסכמה ללא צורך בשמיעת גובה ההודעה.

הואיל ובמהלך שמיעת הראיות נטען על ידי הנאשם כי חלקן של האמירות המופיעות בה כלל לא נאמרו על ידי הנאשם, והואיל ועלו טענות לגבי אופן חקירתו (ובכלל לעצם שאלת עריכת חקירה) וזאת בהצטרף לכך שלא נמצא הדיסק המתעד אותה, אפשרתי לצדדים לזמן את כל העדים הרלוונטיים על מנת שבית המשפט ייחשף למלוא התמונה הראייתית הנדרשת לבחינת נסיבת גביית ההודעה.

בהמשך לאמור לעיל העידו גם המתורגמן וגם גובה האמרה. אלו מסרו שההודעה משקפת את גרסת הנאשם במלואה ללא הוספות או השמטות. המדובר במתורגמן דובר טיגרית ואמהרית אשר זוהי עבודתו. לא מצאתי מדוע אלו באופן יזום יוסיפו או ישמיטו מדברי הנאשם. לא מצאתי כי נפל פגם בעדותם כאשר חיזוק משמעותי לדבריהם ניתן למצוא בתיעוד אשר בוצע על ידי הקצין משהור מזריב שבו הנאשם כאמור מוסר עוד בטרם חקירתו את אותה גרסה המופיעה בהודעתו הכתובה המאוחרת באופן ספונטני ושוטף.

לגבי היעדר תיעוד האודיו-ווידיאו יצוין כי אין המדובר בחקירה שמלכתחילה התעלמו מהוראת החוק, שכן, החקירה תועדה ואף נערך דוח מ.ט שאפשר לצדדים לדעת על קיומו של תיעוד וידאו. כאמור עקב תקלה הדיסק לא נמצא וגם לא הייתה אפשרות לשחזר את התיעוד. היעדרו של התיעוד הוא לכשעצמו אין בו כדי להביא באופן אוטומטי לפגום במשקל שיש ליתן להודעה וכל מקרה יש לבדוק באופן קונקרטי שמא ההודעה זו אינה משקפת נאמנה את השתלשלות החקירה. (הגם שרצוי שתקלות שכאלה לא תישננה). בתיק שבפניי לאחר ששמעתי את כל העדים הרלבנטיים לא מצאתי כי היעדרו של התיעוד מלמד על פגם שנפל ברישום הדברים שנמסרו מפיו של הנאשם.

סיכום ביניים:

נוכח המפורט לעיל מבין גרסאותיו השונות של הנאשם מצאתי ליתן את הבכורה לאמרותיו הראשונות של הנאשם מיום האירוע לפיהן לאחר שהמתלונן ניסה לתקוף אותו, זה הדף אותו מעליו ובהמשך נתן לו אגרופים בעודו שכוב על הרצפה.

המסגרת הנורמטיבית:

משקבענו את המסד העובדתי כעת נבחן אותו בפן המשפטי. כאמור, טענת ההגנה המרכזית בתיק זה הינה כי לנאשם עומדת טענת ההגנה העצמית בהתאם להוראת סעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 אשר קובעת כי:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

את הוראת סעיף 34 י' לחוק העונשין יש לקרוא יחד עם הוראת סעיף 34 טז' לחוק הנ"ל המציין כי: **"הוראות סעיפים 34 י', 34 יא', ו- 34 יב' לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת הפגיעה".**

עוד יש להקדים ולומר כי הנטל להוכחת קיומו של סייג לפליליות המעשה וממנו הגנה עצמית, עובר לשכמו של הנאשם וכי מידת ההוכחה בהתאם להוראת סעיף 34 כב' (ב) לחוק העונשין הנה קיומו של ספק סביר אשר כל עוד לא הוסר, יחול הסייג.

בע"פ 4191/05 **ארנולד אלטגאוז נ' מדינת ישראל**, דינים עליון 2006 (60) 1081 (25/10/2006) (להלן: "אלטגאוז") פורטו ששת התנאים אשר בהתקיימותם תעמוד לנאשם הגנה עצמית:

1. ראשית, נדרשת תקיפה שלא כדין ;
2. קיומה של "סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו" ;
3. תנאי המידיות - על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מיידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה
- התגוננות על מנת להדוף את התקיפה" ;
4. האדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה ;
5. תנאי הנחיצות - לפיו לא ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך אחרת פוגענית פחות בתוקף ;
6. תנאי הפרופורציה - נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה.

בהתאם לאמרותיו הראשונות של הנאשם, להן כאמור נתתי את הבכורה - לא מצאתי כי מעשיו של הנאשם עומדים אחר היסודות הקבועים בהגנה העצמית.

אכן, הנאשם עמד בפני סכנה מוחשית לפגיעה בגופו, שעה שהמתלון הפתיע אותו על פי דבריו והחל לתקוף אותו שלא כדין. אין המדובר בתקיפה נמרצת הכוללת הכאה ופציעתו של הנאשם, אולם לצורך קריטריון זה אניח כי בשלב שהמתלון אחז בצווארו של הנאשם ובבגדיו, הנאשם היה בסכנה מוחשית לפגיעה בגופו. לו הייתה מסתיימת תגובתו של נאשם בהדיפתו של המתלון אל עבר הרצפה, ניתן היה לומר שקיימת לו הגנה עצמית.

דא עקא, שבשלב זה כאשר המתלון מצוי על הרצפה ואינו מהווה כל איום כלפי הנאשם ולמצער בשעה שיש לנאשם הזדמנות לסגת חלף השבת "מלחמה שערה", זה תוקף באגרופים את המתלון וגורם לו לחבלות קשות.

בפרשת ההגנה הובאה בהרחבה גרסתו הראשונית של הנאשם אשר בה מתאר הנאשם את החלק של המתלון ובהמשך גם את חלקו באירוע. אחזור בקצרה רק על אותם חלקים מהם ניתן ללמוד כי גם לאחר שהמתלון נוטרל והסכנה חלפה, המשיך הנאשם לתקוף את המתלון באופן בלתי פרופורציונלי ומידתי.

בעניין זה מציין הנאשם בתמליל של תיעוד הוידאו אודיו אשר סומן ת'17 כי:

"טספאי: כן. אני דחפתי אותו ככה, נפל אח"כ שלוש פעמים הכיתי אותו.

משהור: שלוש פעמים הכית אותו?

טספאי: כן.

משהור: כן, ועזבת אותו?

טספאי: פעם ראשונה עמד, שתיים.

משהור: על הרצפה?

טספאי: שלוש.

משהור: וניסית לעזור לו אח"כ?

...

משהור: ראית אותו זז?

טספאי: לא זז, (ל"ב) הוא ... באתי למשטרה..." .

וכן:

טספאי: כן. אני דחפתי אותו ככה, נפל אח"כ שלוש פעמים הכיתי אותו.

משהור: שלוש פעמים הכית אותו?

טספאי: כן.

ובהודעה מיום 24.09.2014 שעה 21:19 מציין כי: "... אני מרוב שחנק אותי אני נתתי לו מכה עם הידיים על הראש, הוא שחרר אותי, דחפתי אותו והוא נפל על הרצפה, אני מהתחלה אמרתי לכם שישחרר אותי, נתתי לו בראש, בידיים, אחרי שנתתי לו בראש שחרר אותי ודחפתי אותו ונפל על הרצפה ואז המשכתי לתת לו מכה בבוקס פעמיים ואז מיד באתי למשטרה להגיד".

ובהמשך מפרט על כך בהרחבה:

"ש: אחרי שנפל על הרצפה, האם הוא היה בהכרה, האם ראית אותו אז?

ת: היה בסדר.

ש: ואז אחרי שנפל מה קרה?

ת: ואז עוד פעמיים הרבצתי לו בבוקס ואז ברחתי משם.

ש: אחרי שנפל על הרצפה האם עשה לך משהו או תקף אותך?

ת: בלי שעשה לי משהו, אני המשכתי להרביץ לו פעמיים בבוקס ימין, הייתי עצבני ואז המשכתי להרביץ לו פעמיים בבוקס.

ש: המשכת להרביץ לו בבוקס, איפה תקפת אותו?

ת: באף, בין העין לאף".
(ההדגשות אינן במקור - ד.ב.ט.)

...

ש: מדוע אחרי שחנק אותך כדברים ואחרי ששחרר אותך ואחרי שנתת לו כאפה על הראש, לא באת ישר למשטרה אלא דחפת אותו והמשכת להכות אותו באגרופים על הרצפה מבלי שעשה לך דבר נוסף או המשיך להכות אותך?

ת: אתה צודק. מרוב פחד הייתי צריך לבוא למשטרה אחרי שנתתי לו כאפה ואחרי ששחרר אותי. זה שהמשכתי להרביץ לו זה מרוב פחד. (שו' 66-77).

המשך התקיפה בשלב בו המתלונן שרוע על האדמה ואינו מהווה כל איום כלפי הנאשם וכך גם עצמת התקיפה בדמות מספר אגרופים למרכז פניו שהובילו לאותן תוצאות קשות, הם אלה שמחריגים את עניינו של הנאשם שבפני מגדרי

הסייג של הגנה עצמית.

ביחס לכך ראה דברי בית המשפט העליון בע"פ 4705-11 בעניין מיכאל פרץ, שם בית המשפט העליון מציין כי :
"למעלה מן הצורך ציין עוד כי סייג ההגנה העצמית הקבוע בסעיף 34 י' לחוק העונשין, כפוף לאמור
בסעיף 34 טז' לחוק זה, לפיו לא יוכל הסייג... כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות העניין לשם מניעת
הפגיעה... כך גם מי שנתון בסכנה ותגובתו הייתה בלתי סבירה וחרגה מעל הדרוש לשם הדיפת התקיפה
עלול למצוא עצמו חב בפלילים..." וראה ע"פ 4785-90 ג'ברין נ' מדינת ישראל, וע"פ 1520-97, חדד נ' מדינת
ישראל.

בטרם אחתום את הכרעת הדין אסיים בשתי הערות. ראשית, הגם שהצדדים לא טענו לכך, מצאתי להידרש לשאלה
האם יש מקום להפריד בין החבלות שנגרמו כתוצאה מהמכה הראשונה שניתנה בשלב בו המתלונן עמד וניסה לתקוף
הנאשם (שאז תגובת הנאשם הייתה בגדר הגנה עצמית) לבין החבלות שנגרמו בהיותו של המתלונן שרוע שלגביהן
קבעתי כי לא חלה הגנה עצמית. ביחס לכך יאמר כי ככל שהדבר נוגע להיווצרות החבלות כתוצאה מהנפילה הרי שלאור
טענות העקביות של הנאשם (אותה הוא מדגים בשחזור ובפני מזריב) ולפיה הנאשם נפל לאחור לא ייתכן שזו גרמה
לחבלות שכן כל החבלות של הנאשם הן בקדמת פניו. (למעלה מן הצורך יצוין כי נפילה על הראש הנה תוצאה
מסתברת שעל תוקף לצפות שעה שזה הודף קורבן ארצה). יתרנ מזו, הנאשם לא ציין כי החבלות נגרמו כתוצאה
מאותה מכה ראשונית כאשר בהודעתו במשטרה טוען במפורש כי לאחר שהמתלונן נפל הוא היה בסדר:

"ש: אחרי שנפל על הרצפה, האם הוא היה בהכרה, האם ראית אותו זז?

ת: היה בסדר.

ש: ואז אחרי שנפל מה קרה?

ת: ואז עוד פעמיים הרבצתי לו בבוקס ואז ברחתי משם." (ת/4 ש' 52-53)

מאידך, הנאשם מתאר לקצין משהור כי לאחר שהכה את הנאשם על הריצפה זה כבר לא זז:

"משהור: וניסית לעזור לו אח"כ?

...

משהור: ראית אותו זז?

טספאי: לא זז, (ל"ב) הוא ... באתי למשטרה.

משהור: אה, לא זז, לא ניסית לעזור לו?

טפסאי: לא זז, לא ... עזבתי אותו."

אמירות אלו מלמדות כי החבלות שנגרמו למתלון הנו כתוצאה מתקיפתו על ידי הנאשם לאחר נפילתו ולא כתוצאה מאותה הדיפה או מכה.

הערה שנייה נוגעת למחדלי החקירה עליהם הצביע ב"כ הנאשם. בע"פ 5104/06 ביניוראשווילי נ' מדינת ישראל ציין בית המשפט העליון כי

"בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך אחרת, טובה יותר, יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי ולאפשר לבית המשפט לבצע מלאכתו בגילוי האמת. כידוע, מקום בו לא קופחה הגנת הנאשם לא די במחדל החקירה עצמו כדי להביא לזיכוי הנאשם (ע"פ 6858/04 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2005(3) 3023; ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל, תק-על 2006(1) 2387; ע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2004(1) 3570). משקלו של המחדל החקירתי ייקבע הן מתוך בחינת המחדל עצמו, טיבו ומהותו, הן - ובעיקר, מתוך בחינתו על רקע מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 חטיב נ' מדינת ישראל, תק-על 93(2) 1497).

ביישום האמור לעיל לתיק זה, הרי ככל שהדבר נוגע להיעדרו של תיעוד החקירה, התייחסתי לכך בקביעת משקלה של ההודעה וכאמור נחה דעתי כי הודעה זו משקפת את שמסר הנאשם בחקירתו. מאידך, ככל שהדבר נודע לאיתור עדים נוספים שהיו נוכחים בפאב, לא מצאתי כי יש לראות בכך מחדל חקירה שפועל לחובתה של המאשימה. בהקשר לכך, המשטרה הגיעה לאותו פאב וניסתה לאסוף ראיות אולם לא זכתה לשיתוף פעולה. ביתר שאת: הנחת המוצא להכרעת דיון זו מבוססת בעיקרה על גרסתו של הנאשם בכללה רצונו של המתלון לתקוף אותו על רקע האירוע המוקדם בפאב. לכל אלה, יש להוסיף שאליבא הנאשם וכך גם המתלון לא היו לתקיפה המתוארת בכתב האישום כל עדים כך שאין לומר שהתנהלות היחידה החוקרת היה בה כדי לקפח את הגנת הנאשם.

סוף דבר. הנאשם אינו מכחיש כי תקף את המתלון במועד ובזמן הרלבנטי. בצד האמור לעיל, משלא מצאתי כי מעשיו כפי שזה מתארם נכנסים לגדרי הסייג של "הגנה עצמית", הנני להרשיעו במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום 15 במרץ 2015 כ"ד אדר תשע"ה.

דניאל בן טולילה, שופט